

TUẦN 1:

Bài hát : Múa vui bạn Tây Nguyên

Tay em cầm hoa cờ đỏ thắm ánh sao vàng

Múa hát theo nhịp đàn Tơ rung vang vang

Vui bên nhau cùng bạn Tây Nguyên

Khi xa nhau càng thêm lưu luyến

Hôm nay ngày vui cùng nhau múa hát kết đoàn

Những cháu Bác Hồ thật ngoan ngoan

Bài hát : Quê hương tươi đẹp

Quê hương em biết bao tươi đẹp

Đồng lúa xanh núi rừng ngàn cây

Khi mùa xuân thắm tươi đang trở về

Ngàn lời ca vui mừng chào đón

Thiết tha tình quê hương.

Bài thơ : Làng em buổi sáng

Tiếng chim hót

Ở trong vườn

Vườn xôn xao

Cành lá vẫy

Hoa quả dậy

Cùng tỏa hương

Tiếng chim hót

Ở bờ ao

Làm cho ao

Rung rinh nước

Gọi cá thức

Mà tung tăng

Tuần 2

Bài thơ : Hồ sen

Tới mùa sen nở rộ bông
Lá xanh mơn mớn ngấm trông mà thèm
Ai mua thì tới gặp em
Già thì trẻ lại gái còn thêm xinh .

Tới đây phong cảnh hữu tình
Cho ta cảm giác như mình còn thơ
Cho đời lại thấy ước mơ
Sen Hồ Tây đó em chờ người thăm !

Truyện : Chuyện Ông Gióng

Vào đời vua Hùng thứ sáu, giặc Ân sang xâm lược nước ta. Chúng vô cùng tàn bạo, đi đến đâu là đốt phá, chém giết đến đấy. Vua Hùng sai sứ giả đi khắp mọi nơi tìm người tài giỏi ra đánh giặc cứu nước.

Thừa ấy, ở làng Phù Đổng, có bà mẹ sinh được một bé trai kháu khỉnh. Bà đặt tên con là Gióng. Nhưng lạ thay, Gióng đã lên ba tuổi mà chẳng biết nói, biết cười, đặt đâu nằm đấy.

Một hôm, sứ giả về làng bắc loa kêu gọi, Gióng bỗng ngồi bật dậy và nói với mẹ:

-Mẹ ơi ! Mẹ ra mời sứ giả vào đây cho con !

Mẹ Gióng thấy con ngồi dậy được, nói được thì ngạc nhiên quá, cứ đứng sững sờ nhìn con. Mãi sau, bà mới chạy ra mời sứ giả vào. Khi sứ giả vào, Gióng nói:

-Sứ giả hãy mau về tâu với nhà vua đúc cho ta một con ngựa sắt, một chiếc gậy sắt, một áo giáp sắt và một cái nón sắt để ta đi đánh giặc !

Sứ giả đi rồi, Gióng bảo mẹ thổi cơm cho ăn. Mẹ Gióng thổi cơm, rồi cả làng thổi cơm, bao nhiêu cơm Gióng ăn cũng hết. Gióng ăn xong, vươn vai đứng dậy và trở thành một tráng sĩ cao lớn và khỏe mạnh.

Khi ấy các lò rèn trong nước ngày đêm đúc ngựa, rèn gậy, nón và áo giáp cho Gióng. Chẳng bao lâu, mọi thứ đã được đúc xong. Hàng ngàn quân lính hò nhau khiêng những thứ đó đến nhà Gióng.

Gióng mặc áo sắt, đội nón sắt, cầm gậy sắt và nhảy phốc lên lưng ngựa. Ngựa sắt hí vang, phun ra lửa. Gióng từ biệt mẹ và bà con dân làng rồi phóng ngựa như bay ra trận. Hàng ngàn trai tráng rầm rập theo Gióng đi đánh giặc Ân

Gióng thúc ngựa phi thẳng vào đám giặc. Gậy sắt vung lên như ánh chớp đánh xuống đầu giặc, ngựa sắt phun lửa thiêu lũ giặc thành tro. Chẳng may, trong lúc đánh giặc, gậy sắt bị gãy, Gióng bèn nhổ những bụi tre dọc hai bên đường làm vũ khí đánh giặc. Giặc Ân hoảng sợ, thua chạy tan tác.

Đánh tan giặc Ân đoàn quân thắng trận trở về. Gióng cưỡi ngựa qua làng Phù Đổng, dừng chân ở núi Sóc Sơn, quay lại nhìn bốn phía quê hương, vái tạ mẹ già, rồi cả người lẫn ngựa từ từ bay lên trời.

Đời sau, để nhớ ơn Ông Gióng đánh giặc giữ nước, nhân dân ta đã lập đền thờ ông Gióng

Truyện : Sự tích Hồ Ba Bể

Xã Nam Mẫu nằm khuất nẻo giữa một vùng đồi núi. Ở đây năm nào cũng mở hội cúng phật. Vào dịp đó Nam Mẫu bỗng trở nên đông vui nhộn nhịp. Người giàu từ khắp nơi kéo về dự hội rất đông.

Kỳ hội năm ấy, giữa lúc mọi người nô nức kéo nhau đi lễ, bỗng có bà cụ ăn mày từ đâu tới. Trông bà cụ thật nhếch nhác bẩn thỉu. Đi đến đâu bà cụ cũng thều thào:

– Tôi đói quá! Xin các ông các bà rủ lòng thương!...

Nhưng ở đâu bà cũng bị xua đuổi. Suốt từ sáng đến tận lúc mặt trời khuất núi, bà cụ vẫn không xin được chút gì lót lòng cho đỡ đói. Cụ mệt quá, không đi nổi nữa, đành ngồi ở góc đường van xin người qua kẻ lại.

Đám người đang ời đã nhá nhem, sương mù ủa xuống bao trùm hết núi non. Bà cụ vừa đói vừa rét, là người như tàu lá héo, ngã gục xuống vệ đường. Vừa may lúc đó có mẹ con bà góa đi nương về muộn. Nhìn thấy bà cụ tội nghiệp, 2 mẹ con vội khiêng cụ về nhà. Nhà chỉ còn mấy hạt gạo, người mẹ dành nấu cháo nóng cho bà cụ ăn, lại giã lá thuốc cho cụ uống. Một lúc sau thì bà cụ tỉnh lại.

Mẹ con bà góa mừng quá, vội thu xếp chỗ nghỉ cho bà cụ. Họ nhường cho bà cụ nằm gần bếp lửa cho ấm áp, còn mẹ con ôm nhau ngủ ở góc nhà.

Đến nửa đêm tiếng ngáy của bà cụ khiến người mẹ thức giấc. Thấy bếp lửa sáng kỳ lạ, bà nhóm lên nhìn và kinh hãi rụng rời chân tay. Một con giao long đang ngủ. Đầu giao long gác lên xà nhà còn đuôi nói thò dài đến tận chỗ mẹ con bà.

Người mẹ run cầm cập nhưng không dám kêu, sợ giao long thức giấc nuốt chửng 2 mẹ con. Bà ôm chặt đứa con bé bỏng nhất mắt nhắm im thin thít.

Khi trời sắp sáng, người mẹ hé mắt nhìn sang thì không thấy giao long đâu nữa, chỉ thấy bà cụ ăn mày và trở dậy và sắp sửa ra đi.

Khi từ biệt mẹ con bà góa, bà cụ đưa cho người mẹ một gói tro và bảo: “Kẻ nào ác độc thì phải bị trừng phạt! Còn mẹ con nhà góa tốt bụng nên ta sẽ giúp. Hãy rắc chỗ tro này quanh nơi ở và chớ đi đâu trong đêm nay. Còn nếu có phải đi thì chọn đỉnh núi cao mà đến”.

Rồi bà cụ móc túi lấy ra mấy hạt thóc thả vào tay người mẹ và dặn: “Nhớ cần thóc lấy gạo ra. Gạo sẽ giúp mẹ con khỏi lo đói, còn vỏ trấu sẽ giúp mẹ con lúc nguy khốn...”

nhậu nhệ ở gần đó khó chịu khi nghe tiếng rên rầm của bà cụ. Họ xông ra, đánh đuổi cụ đi chỗ khác. Bà cụ cố lê bước vào các nhà trong xóm. Nhưng nhà nào cũng đóng cửa im ỉm. Không ai bố thí cho bà cụ một tí gì. Mẹ con bà góa cúi đầu tạ ơn bà cụ, khi họ ngẩng lên đã không thấy bà cụ đâu nữa. Hai mẹ con nửa tin nửa ngờ, hết

nhìn mấy hạt thóc lại ngấm gói tro, rõ ràng là thóc thật, tro thật. Hai mẹ con kể lại sự việc lạ lùng ấy cho láng giềng nghe, nhưng không ai tin có chuyện ấy. Tối hôm đó, mây đen vần vũ phủ kín bầu trời. Rồi mưa, mưa như trút nước. Và ngay giữa đám hội, một cột nước bỗng từ lòng đất phun lên. Trong chốc lát nước đã tràn ngập khắp nơi.

Mọi người hoảng hốt, bỏ cả lễ bái để chạy nước. Tiếng la hét hỗn loạn: “Lũ về! Lũ về! chạy mau kéo chết!” nhưng chẳng ai chạy kịp. Nước tung tóe mù trời. Dòng nước hung hãn cuốn trôi tất cả. Đất đá, nhà cửa, người, vật đều bị chìm ngấm.

Chỉ riêng khoảng đất của mẹ con bà góa không hề bị nước động đến. Khoảng đất ấy mỗi lúc một cao lên, trông tựa như một hòn đảo nhỏ giữa biển nước.

Mẹ con bà góa nhớ lời bà cụ ăn mày dặn, vội thả những mảnh vỏ trấu xuống nước. Vỏ trấu biến ngay thành những chiếc thuyền. Hai mẹ con bơi thuyền đi cứu giúp bà con chòm xóm. Nhờ vậy mà cả xóm nghèo của họ không ai bị nước cuốn đi.

Chỗ nước phá đất phun lên ngày ấy nay thành Hồ Ba Bể. Giữa hồ có gò Già Mãi (gò Bà Góa). Dân gian truyền lại rằng ngày xưa nhà mẹ con bà góa ở đây.

Tuần 3

Bài hát : Yêu Hà Nội

Yêu Hà Nội, cháu yêu Hà Nội
Yêu mẹ cha, yêu mái nhà thân thiết
Bạn bè vui, cô giáo hiền
Nơi đây có bao nhiêu người cháu yêu

Yêu Bờ Hồ có tháp Rùa xinh
Sông Hồng reo cho bốn mùa tươi thắm
Vào trong lăng thăm Bác Hồ
Nơi đây có bao nhiêu người mến yêu

Truyện : Ai ngoan sẽ được thưởng

ào một buổi sáng đẹp trời, bác Hồ đến thăm trại nhi đồng. Các em ứa ra đón Bác vì ai cũng muốn được nhận từ Bác nhiều kẹo hơn. Bác bế một em bé gái nhỏ nhất, đi thăm phòng ăn, phòng ngủ, phòng học, phòng bếp, chỗ tắm rửa. Rồi trở lại phòng học. Bác và các cháu trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Bác hỏi các cháu:

– Các cháu ăn có no không?

Các cháu tíu tít trả lời:

-Dạ , no ạ!

Bác lại hỏi tiếp:

– Thế các cháu chơi có vui không?

Những chiếc miệng nhỏ nhắn liên tiếp trả lời:

– Dạ vui ạ!

Bác khen các cháu ngoan và chia kẹo cho từng em một. Mọi người đứng thành một vòng tròn. Một em đứng lên thưa:

– Thưa Bác, những bạn nào ngoan thì mới được kẹo Bác cho ạ!

Rồi Bác cầm gói kẹo chia cho các em. Đến lượt Tô, em không nhận kẹo của Bác. Bác hỏi:

– Vì sao cháu không nhận kẹo của Bác?

Tô thưa với Bác:

– Thưa Bác, hôm nay cháu chưa ngoan. Cháu sẽ không được nhận kẹo của Bác ạ.

Bác xoa đầu Tô âu yếm nói:

– Bạn Tô tuy đó làm điều sai, nhưng bạn đó biết lỗi của mình, như vậy cũng rất ngoan. Vậy bạn cũng sẽ được nhận kẹo của Bác. Tô sung sướng nhận những chiếc kẹo Bác cho.

Tuần 4

Bài hát : Inh là ơi

Inh là ơi, sao noong ơi.

Khắp núi rừng Tây Bắc sáng ngời.

Mùa xuân đến ngàn hoa hé cười.

Inh là ơi, sao noong ơi !

Bài thơ : Ai dậy sớm

Ai dậy sớm

Bước ra nhà

Cau xoè hoa

Đang chờ đón!

Ai dậy sớm

Đi ra đồng

Cả vùng đông

Đang chờ đón!

Ai dậy sớm

Chạy lên đồi

Cả đất trời

Đang chờ đón!

Bài thơ: Em yêu miền Nam

Miền nam có lùm dừa xanh

Có sông lắ cá chày quanh ruộng đồng

Lúa vàng bát ngát mênh mông

Em yêu dừa ngọt, yêu đồng miền nam

Bài hát: Hòa bình cho bé

Cờ hòa bình bay phấp phới

Giữa trời xanh biển xanh

Kìa đàn bò câu trắng trắng

Mắt tròn xoe hiền hòa.

Hòa bình là tia nắng ấm
Thắm hồng môi bé xinh
Nhịp nhàng cùng cất tiếng hát
Tay vòng tay bé ngoan.